

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 47 2019, nummers 1172 – 1198 vrijdag 13 december 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	6
Wabo.....	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Natuurbescherming.....	11
Ambtenarenrecht.....	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	13
Bestuursrecht overig.....	16
APV-Exploitatievergunning.....	16
Arbidsomstandighedenwet.....	18
Belastingdienst-Toeslagen.....	20
Huisvesting.....	20
Studiefinanciering.....	21
Wet openbaarheid van bestuur.....	21
Wet tijdelijk huisverbod.....	22
Vreemdelingenrecht.....	23
Regulier.....	23
Asiel.....	23
Richtlijnen en verordeningen.....	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1172

ABRS, 11-12-2019, 201903108/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appelllant.

Awb 3:41, 3:45, 5:24 lid 3, 6:7, 6:8 lid 1, 6:11

BEKENDMAKING. Met de in artikel 3:41, tweede lid, van de Awb neergelegde bekendmakingsregeling, die een aanvulling vormt op de bekendmakingsregeling van het eerste lid van voormeld artikel, is beoogd een regeling te geven voor het geval de gewone bekendmaking door toezending of uitreiking aan de belanghebbende niet mogelijk is, bijvoorbeeld omdat zijn identiteit of adres onbekend is. Niet in geschil is dat de overtreder i.c. niet bekend was. In dat geval past het college een vaste lijn toe, waarbij een sticker op de fiets wordt aangebracht. Met het aanbrengen van de sticker heeft het college het besluit op een andere geschikte wijze als bedoeld in artikel 3:41, tweede lid, van de Awb bekendgemaakt.

I.c. is de termijnoverschrijding verschoonbaar.

Besluit waarbij het college aan [wederpartij] een last onder bestuursdwang heeft opgelegd. [...]

4. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het besluit pas op 28 december 2017 is bekendgemaakt, waardoor het bezwaar tegen het besluit ten onrechte niet-ontvankelijk zou zijn verklaard. Als bekendmaking van een besluit niet door toezending of uitreiking kan, omdat de overtreder niet bekend is, dan moet een besluit op een andere geschikte wijze bekend worden gemaakt. Het aanbrengen van een sticker op de fiets is een geschikte wijze. De rechtbank heeft verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 9 februari 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AS5483](#). Volgens het college is de situatie in die zaak niet vergelijkbaar met deze situatie, omdat de fiets in die zaak niet was gestickerd voor verwijdering en met spoed was verwijderd. [...]

5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie uitspraak van 1 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9037](#)), is blijkens de geschiedenis van haar totstandkoming (Kamerstukken II 1994/95, 23 700, nr. 5, p. 6) met de in artikel 3:41, tweede lid, van de Awb neergelegde bekendmakingsregeling, die een aanvulling vormt op de bekendmakingsregeling van het eerste lid van voormeld artikel, beoogd een regeling te geven voor het geval de gewone bekendmaking door toezending of uitreiking aan de belanghebbende niet mogelijk is, bijvoorbeeld omdat zijn identiteit of adres onbekend is. Niet in geschil is dat de overtreder niet bekend was. Zoals het college ter zitting heeft toegelicht, past het in dat geval een vaste lijn toe, waarbij een sticker op de fiets wordt aangebracht. Met het aanbrengen van de sticker heeft het college het besluit op een andere geschikte wijze als bedoeld in artikel 3:41, tweede lid, van de Awb bekendgemaakt. Zoals het college terecht heeft betoogd, gaat de vergelijking van de rechtbank met de uitspraak van 9 februari 2005 niet op. Omdat de fiets in die zaak niet was gestickerd, was het besluit niet op deze wijze bekendgemaakt. [wederpartij] heeft zijn bezwaar later dan zes weken na 6 november 2017, en dus buiten de bezwaartermijn, ingediend. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

5.1. Uit jurisprudentie (onder meer de uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:476](#)) kan worden afgeleid dat een termijnoverschrijding verschoonbaar kan worden geacht, als een belanghebbende die niet schriftelijk op de hoogte is gesteld van een besluit dat niet is gepubliceerd in een huis-aan-huis blad, binnen twee weken nadat hij van het bestaan van het besluit op de hoogte is geraakt of had kunnen raken, zijn bezwaren kenbaar heeft gemaakt. [wederpartij] heeft gezien dat zijn fiets op 19 december 2017 werd verwijderd en heeft toen contact opgenomen met de politie, die hem doorverbond met de gemeente. Niet is gebleken dat hem op dat moment is verteld dat op 6 november 2017 een besluit tot oplegging van een last onder bestuursdwang is genomen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij op dat moment van het bestaan van het besluit op de hoogte is geraakt. Het moment waarop [wederpartij] in ieder geval op de hoogte is geraakt van het besluit, is toen hem de formulieren "kennisgeving besluit" en "constateringsformulier" zijn uitgereikt. Dit is gebeurd toen hij zijn fiets op kwam halen op 28 december 2017. Hij heeft vervolgens binnen twee weken bezwaar gemaakt. De termijnoverschrijding is derhalve verschoonbaar. Ook als overigens zou worden aangenomen dat [wederpartij] de sticker wel had gezien, zou de termijnoverschrijding in beginsel verschoonbaar kunnen zijn geweest, omdat de sticker geen rechtsmiddelenverwijzing als bedoeld in artikel 3:45 van de Awb bevat. Een verwijzing naar de website van de gemeente is daarvoor namelijk onvoldoende. Zie de uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:594](#). Het college heeft het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank is, hoewel op andere gronden, tot het juiste oordeel gekomen.

5.2. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4152](#)

JnB2019, 1173

MK ABRS, 11-12-2019, 201810341/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, als rechtsopvolger van het dagelijks bestuur van het stadsdeel Zuid.

Awb 4:17 lid 6 aanhef en onder a, 7:10 lid 1, 7:13,

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Ingevolge artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onder a, van de Awb is geen dwangsom verschuldigd indien het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. Gelet op de omstandigheden van dit geval en omdat nog steeds uitzicht bestond op besluitvorming wordt i.c. geoordeeld dat [appellant] zijn ingebrekestelling niet onredelijk laat heeft ingediend.

Besluit van 1 maart 2017 waarbij het dagelijks bestuur [appellant] onder aanzegging van bestuursdwang gelast heeft het hotelmatige gebruik van de woning aan de [locatie] te staken, te laten staken en gestaakt te houden binnen een week na dagtekening van dit besluit. [...]

3. [...] Verder heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het dagelijks bestuur hem geen dwangsom is verschuldigd wegens het niet-tijdig beslissen op zijn bezwaar. De beslistermijn eindigde niet op 6 juli 2017, maar op 5 oktober 2017. Hij heeft ervan mogen uitgaan dat de beslissing was uitgesteld, aldus [appellant]. [...]

3.2. De termijn voor het maken van bezwaar tegen het besluit van 1 maart 2017 liep tot 13 april 2017. Het dagelijks bestuur heeft gesteld dat er geen adviescommissie als bedoeld in artikel 7:13 van de Awb over het bezwaar heeft geadviseerd. Gelet op artikel 7:10, eerste lid, van de Awb en omdat het dagelijks bestuur de beslissing heeft verdaagd met 6 weken, liep de beslistermijn tot 6 juli 2017. [appellant] heeft het dagelijks bestuur op 3 november 2017 in gebreke gesteld.

Ingevolge artikel 4:17, zesde lid, aanhef en onder a, van de Awb is geen dwangsom verschuldigd indien het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. In de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling is het volgende vermeld: "De eerste uitzonderingen op de dwangsomregeling is dat geen dwangsom verschuldigd is als het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. In de term «onredelijk» zit weliswaar ruimte voor interpretatie, maar men mag toch aannemen dat, omdat de burger daar doorgaans belang bij heeft, zo snel mogelijk nadat de beslistermijn is verlopen, wellicht hooguit enkele weken, het bestuursorgaan in gebreke zal stellen. Wat onredelijk laat is, kan niet in zijn algemeenheid worden bepaald. Daarvoor is niet zonder meer doorslaggevend wanneer de oorspronkelijke aanvraag of het bezwaar is ingediend. Wel is van belang of en hoe er nadien van gedachten is gewisseld tussen aanvrager en bestuursorgaan (Kamerstukken II 2004/05, 29 934, nr. 6, blz. 5 en 13)."

Op 13 juli 2017, derhalve na het einde van de beslistermijn, heeft een hoorzitting plaatsgevonden. [appellant] stelt dat hij daarom ervan uitging dat het besluit op bezwaar eenzijdig was uitgesteld, maar dat het dagelijks bestuur had nagelaten hem daarvan een schriftelijke mededeling te sturen. Ten tijde van de bezwaarprocedure in deze zaak liep ook een bezwaarprocedure van [appellant] tegen een aan hem opgelegde bestuurlijke boete wegens het onttrekken van de woning aan de bestemming tot bewoning zonder een daartoe verleende vergunning. Bij besluit van 4 augustus 2017 heeft het college het bezwaar van [appellant] tegen de boeteoplegging ongegrond verklaard en [appellant] heeft op 17 september 2017 tegen dat besluit beroep bij de rechtbank ingesteld. Gezien de verwevenheid van de procedures over de last en de boete, ging [appellant] ervan uit dat hij in contact was gebleven met het dagelijks bestuur over de besluitvorming. Onder deze omstandigheden en omdat nog steeds uitzicht bestond op besluitvorming is de Afdeling van oordeel dat [appellant] zijn ingebrekestelling van 3 november 2017 niet onredelijk laat heeft ingediend. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat het dagelijks bestuur hem geen dwangsom was verschuldigd.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4144](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2019:4144)

JnB2019, 1174

CRvB, 21-11-2019 (publ. 09-12-2019), 18/5418 PW e.v.

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Awb 1:3 lid 1, 4:18, 8:77 lid 3, 8:79

UITSPRAAK. De grond van appellant dat de aangevallen uitspraak niet is voorzien van een stempel van de rechtbank en van handtekeningen van de rechter en de griffier en daarom geen rechtskracht heeft, slaagt niet. In overeenstemming met artikel 8:79, eerste lid, van de Awb is een afschrift van

de aangevallen uitspraak aan partijen gezonden. In het dossier bevindt zich een origineel exemplaar van de aangevallen uitspraak, voorzien van de handtekeningen van de rechter en de griffier. Artikel 8:77, derde lid, van de Awb is dus niet geschonden. Er is daarom geen reden om de aangevallen uitspraak rechtskracht te onzeggen.

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET-TIJDIG BESLISSEN. I.c. heeft het college het bezwaar van appellant ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Aan het niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaar ligt ten grondslag dat het schadeverzoek van appellant geen aanvraag is, zodat de reactie daarop geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Op zichzelf is juist dat het schadeverzoek niet kan worden aangemerkt als een aanvraag en dat het college daarom geen dwangsom wegens niet-tijdig beslissen is verschuldigd. Dit betekent echter niet dat de reactie van het college op de ingebrekestelling geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Op grond van artikel 4:18 van de Awb stelt het bestuursorgaan de verschuldigheid en de hoogte van de dwangsom immers bij beschikking vast.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3846](https://ecli.nl/CRVB:2019:3846)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1175

MK ABRS, 11-12-2019, 201902408/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Molenlanden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) 1 onderdeel 1, Bijlage II artikel 4

WABO. VERGUNNINGVRIJ. KRUIJEL. MANTELZORG. Uit de tekst van artikel 1, onderdeel 1, van bijlage II van het Bor volgt niet dat het een vereiste is om een verklaring van een huisarts, wijkverpleegkundige of andere door de gemeente aangewezen sociaal-medisch adviseur over te leggen om de noodzaak voor mantelzorg aan te tonen. Ook volgt daaruit niet dat reeds voorafgaande aan de vergunningaanvraag de zorgbehoefte bij het college bekend moet zijn. Het college kan vragen om een dergelijke verklaring of om advies, maar dat hoeft niet in alle gevallen.

FUNCTIONELE VERBONDENHEID. Voor de toepassing van bijlage II van het Bor wordt op grond van artikel 1, onderdeel 4, van deze bijlage huisvesting in verband met mantelzorg aangemerkt als functioneel verbonden met het hoofdgebouw. Gelet hierop heeft het college in dit geval de mantelzorgwoning terecht aangemerkt als bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 1, onderdeel 1, van bijlage II van het Bor.

[ECLI:NL:RVS:2019:4174](https://ecli.nl/RVS:2019:4174)

JnB2019, 1176

MK ABRS, 11-12-2019, 201903757/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Steenwijkerland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°

Wet natuurbescherming (Wnb)

Beheersverordening "Buitengebied Steenwijkerland"

WABO. NATUURBESCHERMING. NATURA 2000. Omgevingsvergunning voor legaliseren bestaande bedrijfsactiviteiten. De vraag ligt voor of ligging van een deel van het perceel in een Natura 2000-gebied voor het college beletsel moest vormen om de omgevingsvergunning te verlenen. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college onvoldoende onderbouwd dat het perceel op grond van de in het aanwijzingsbesluit opgenomen algemene exclaveringsformule geen deel uitmaakt van het aangewezen gebied.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het legaliseren van bestaande bedrijfsactiviteiten [...]

[...] 5. [appellant A] en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de ligging van een deel van het perceel in Natura 2000-gebied De Wieden voor het college geen beletsel hoefde te vormen om de omgevingsvergunning te verlenen. Zij voeren daartoe aan dat de rechtbank ten onrechte het college is gevolgd in zijn standpunt dat de algemene exclaveringsformule van toepassing is en het perceel op grond daarvan geen deel uitmaakt van het Natura 2000-gebied.

[...] 5.5. Het gebied De Wieden is al bij besluit van 24 maart 2000 aangewezen als Vogelrichtlijngebied. De Afdeling stelt vast dat het perceel binnen het op de kaart als Vogelrichtlijngebied aangewezen gebied ligt. In paragraaf 3.3 van de nota van toelichting die deel uitmaakt van dit aanwijzingsbesluit, is vermeld dat de begrenzing van het aangewezen gebied is aangegeven op de kaart die hoort bij het aanwijzingsbesluit, maar dat bestaande bebouwing, inclusief erven en tuinen, en verhardingen geen deel uitmaken van het aangewezen gebied.

Bij besluit van 25 november 2013 is het gebied De Wieden aangewezen als Natura 2000-gebied. De Afdeling stelt vast dat het achterste gedeelte van het perceel binnen het op de kaart als Natura 2000-gebied aangewezen gebied ligt. In paragraaf 3.4 van de nota van toelichting die deel uitmaakt van dit aanwijzingsbesluit, is vermeld dat de begrenzing van het Natura 2000-gebied is aangegeven op de kaart die hoort bij het aanwijzingsbesluit, maar dat bestaande bebouwing, erven, tuinen, verhardingen en hoofdspoorwegen geen deel uitmaken van het aangewezen gebied.

5.6. Naar het oordeel van de Afdeling lag het op de weg van het college om te onderbouwen dat het gedeelte van het perceel dat volgens de kaart binnen het Natura 2000-gebied De Wieden ligt, op de relevante peildatum bebouwd was of op zo'n manier werd gebruikt dat dit gedeelte van het perceel als gevolg van de in het aanwijzingsbesluit opgenomen algemene exclaveringsformule geen deel uitmaakt van het aangewezen gebied. Met de enkele stelling dat er al zeker vanaf 2012 opslag op het van belang zijnde deel van het perceel plaatsvond, heeft het college dit niet gedaan. Evenmin heeft het

college gemotiveerd waarom voor de toepassing van de exclaveringsformule aangesloten wordt bij het aanwijzingsbesluit van 25 november 2013 en niet bij de eerste aanwijzing van het perceel als Vogelrichtlijngebied op 24 maart 2000. Dat het perceel ten tijde van de aanwijzing als Vogelrichtlijngebied een bedrijfsbestemming had, zoals het college ter zitting opmerkte, acht de Afdeling daarvoor onvoldoende. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4161](#)

JnB2019, 1177

MK ABRS, 11-12-2019, 201808435/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 6:2, 6:12, 6:20, 7:10

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12

Verordening ruimte Noord-Brabant 1, 26, 35

WABO. Weigering omgevingsvergunning. Niet voldaan aan stalderingsregeling provinciale verordening. De uitspraak [ECLI:NL:RBOBR:2018:2436](#), waarin is overwogen dat de stalderingseis in bepaalde gevallen buiten toepassing moet worden gelaten heeft niet tot gevolg dat bestuursorganen de overwegingen van de rechtbank over het buiten toepassing laten van bepalingen over staldering in andere gevallen in acht moeten nemen. In dit geval bestaat geen aanleiding om de stalderingsregeling buiten toepassing te laten wegens het ontbreken van overgangsrecht. In dit geval wordt [appellant sub 1] benadeeld door hantering van het uitgangspunt dat bij een heroverweging in bezwaar als uitgangspunt geldt dat het recht moet worden toegepast zoals dat op dat moment geldt. Volgens vaste jurisprudentie is echter de enkele omstandigheid dat een belanghebbende door toepassing van nieuwe regels in een ongunstigere positie komt, onvoldoende om van dit uitgangspunt af te wijken.

[...] 4. Bij het besluit van [...] heeft het college alsnog opnieuw op de bezwaren van [appellant sub 2] en [belanghebbende] beslist. Het college heeft daarbij opnieuw geweigerd om met toepassing van een binnenplanse afwijkingmogelijkheid omgevingsvergunning eerste fase te verlenen. Het heeft daaraan ten grondslag gelegd dat niet is voldaan aan het in de Verordening ruimte Noord-Brabant (hierna: de VrNB) opgenomen vereiste dat een stalderingsbewijs wordt overgelegd en dat de geurbelasting niet voldoet aan de in het bestemmingsplan opgenomen randvoorwaarden.

[...] 12. [appellant sub 1] betoogt dat het college ten onrechte aan de zogeheten stalderingsregeling van de VrNB heeft getoetst. Hij wijst op de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 22 mei 2018, [ECLI:NL:RBOBR:2018:2436](#), waarin is overwogen dat de stalderingseis in bepaalde gevallen buiten toepassing moet worden gelaten. [...]

12.3. Bij een heroverweging in bezwaar als bedoeld in artikel 7:11 van de Awb geldt als uitgangspunt dat het recht moet worden toegepast zoals dat op dat moment geldt. Slechts onder bijzondere omstandigheden kan aanleiding bestaan om een uitzondering op dit uitgangspunt te maken.

12.4. De stalderingsregeling is op 15 juli 2017 in werking getreden en geldt dus ten tijde van het bestreden besluit. De VrNB voorziet niet in overgangsrecht voor

vergunningaanvragen die voor die datum zijn ingediend, zoals de aanvraag van [appellant sub 1].

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de tussenuitspraak van 26 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1990](#) (Lage Mierde), heeft de door [appellant sub 1] aangehaalde uitspraak van de rechtbank van 22 mei 2018 uitsluitend betrekking op de in die zaak aan de orde zijnde vergunningaanvraag. Die uitspraak heeft niet tot gevolg dat bestuursorganen de overwegingen van de rechtbank over het buiten toepassing laten van bepalingen over staldering, in andere gevallen in acht moeten nemen. Het college hoefde in het bestreden besluit daarom niet in te gaan op de door de rechtbank geformuleerde voorwaarden.

In de uitspraak van de rechtbank van 22 mei 2018 is overwogen dat het niet opnemen van overgangsrecht voor lopende vergunningaanvragen op gespannen voet staat met het rechtszekerheidsbeginsel. De Afdeling heeft in de tussenuitspraak in de zaak Lage Mierde echter geoordeeld dat het ontbreken van overgangsrecht niet rechtvaardigt dat de stalderingsregeling in die zaak buiten toepassing is gelaten. De Afdeling heeft geen grond gezien voor het oordeel dat het ontbreken van overgangsrecht in dat geval op gespannen voet met het rechtszekerheids- en het evenredigheidsbeginsel staat. In het geval van [appellant sub 1] ziet de Afdeling evenmin aanleiding voor dat oordeel. Dat de omgevingsvergunning eerste fase op 2 april 2014 van rechtswege is verleend, maakt de rechtspositie van [appellant sub 1] niet wezenlijk anders dan die van de vergunningaanvrager in de zaak Lage Mierde. [appellant sub 1] moest er rekening mee houden dat de omgevingsvergunning in bezwaar alsnog zou kunnen worden geweigerd. Dat [appellant sub 1] zijn varkenshouderij aan de [locatie 4] destijds heeft beëindigd, maakt ook niet dat de gevolgen van toepassing van de stalderingsregeling voor hem onevenredig zijn. Op grond van artikel 35, derde lid, aanhef en onder c, van de VrNB wordt niet aan de stalderingseis voldaan, indien voor de sanering van het bestaande dierenverblijf gebruik is gemaakt van een andere regeling. [appellant sub 1] heeft gesteld dat hij zijn varkenshouderij aan de Beerseweg destijds heeft beëindigd met gebruikmaking van de zogenoemde ruimte voor ruimte regeling, zodat die sanering ook onder de werking van de stalderingsregeling geen betekenis zou hebben omdat daarvoor geen stalderingsbewijs zou kunnen worden afgegeven.

Uit het voorgaande volgt dat in dit geval geen aanleiding bestaat om de stalderingsregeling buiten toepassing te laten wegens het ontbreken van overgangsrecht. 12.6 [...] [appellant sub 1] wordt daarom benadeeld door hantering van het onder 12.3 vermelde uitgangspunt. Volgens vaste jurisprudentie is echter de enkele omstandigheid dat een belanghebbende door toepassing van nieuwe regels in een ongunstigere positie komt, onvoldoende om van dit uitgangspunt af te wijken. De Afdeling ziet geen aanleiding om in dit geval een uitzondering te maken. Daarbij is, naast hetgeen in 12.5 is overwogen, in aanmerking genomen dat de stalderingsregeling ten doel heeft de hoge concentraties van vee in delen van Noord-Brabant terug te brengen met het oog op de bevordering van een goed woon- en leefklimaat en de bescherming van natuurlijke waarden en dat de provincie Noord-Brabant er bewust voor heeft gekozen om geen overgangsrecht in de VrNB op te nemen voor eerder ingediende vergunningaanvragen.

12.7. Uit het voorgaande volgt dat het college terecht heeft getoetst of aan artikel 35, derde lid, van de VrNB wordt voldaan.

[...] 14. Aangezien niet is voldaan aan artikel 35, derde lid, van de VrNB, heeft het college de gevraagde omgevingsvergunning alleen al daarom in bezwaar terecht alsnog geweigerd. De overige gronden behoeven gelet hierop geen bespreking. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4166](#)

JnB2019, 1178

MK ABRS, 11-12-2019, 201809033/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Westland, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e, 2.7

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor het oprichten van de inrichting vanwege een onlosmakelijke samenhang met de activiteit handelen in strijd met het bestemmingsplan. Het weigeren van een omgevingsvergunning voor een bepaalde activiteit heeft tot gevolg dat de omgevingsvergunning voor de andere activiteiten waarmee het onlosmakelijk samenhangt, eveneens moet worden geweigerd. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 6 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1841](#). I.c. voert de aanvrager van de omgevingsvergunningen aan er geen reden is om de omgevingsvergunning voor het handelen in strijd met het bestemmingsplan te weigeren. Zij bestrijdt niet dat er sprake is van een onlosmakelijke samenhang. De Afdeling overweegt dat er tussen de aangevraagde activiteiten een onlosmakelijke samenhang als bedoeld in artikel 2.7 van de Wabo bestaat. Nu het college de omgevingsvergunning voor de activiteit handelen in strijd met het bestemmingsplan terecht heeft geweigerd, betekent dit dat het college reeds daarom de omgevingsvergunning voor de inrichting moest weigeren.

[ECLI:NL:RVS:2019:4119](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 11-12-2019, 201809104/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:4189](#));
- ABRS, 11-12-2019, 201901406/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:4140](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Amsterdam, 19-11-2019 (publ. 05-12-2019), AMS 19/722 ([ECLI:NL:RBAMS:2019:9013](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 1179

Voorzienenrechter Rechtbank Limburg, 11-12-2019, ROE 19/3062 e.v.

Korpschef van politie, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 4 aanhef en onder c

Wet wapens en munitie (Wwm) 7 lid 2 onder b

NATUURBESCHERMING. JACHTAKTEN. E-SCREENER. Intrekking jachtakten naar aanleiding van eindscore e-screener. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter zal de intrekking enkel op basis van de resultaten van de e-screener geen stand kunnen houden. Niet zonder meer kan worden gezegd dat de test met behulp van de e-screener als zodanig een valide instrument is.

[...] 2. Bij de bestreden besluiten heeft verweerder de aan verzoekers verleende jachtakten [...] ingetrokken, omdat verzoekers bij het doorlopen van de digitale test met de zogenaamde e-screener genoemd in artikel 6a, eerste lid, sub b, van de Wwm op twee of meer onderdelen 'rood' hebben gescoord. [...]

10. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter zal de intrekking enkel op basis van de resultaten van de e-screening geen stand kunnen houden. [...]

11. Allereerst kan naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet zonder meer worden gezegd dat de test met behulp van de e-screener als zodanig een valide instrument is. Hoewel de voorzieningenrechter, evenals verweerder, enkel beschikt over de resultaten van de in de onderhavige zaken afgenomen testen, roepen zowel deze resultaten als de wijze waarop deze resultaten zijn verkregen naar het oordeel van de voorzieningenrechter zodanig veel vragen op, dat niet zonder meer kan worden gezegd dat de test valide is.

11.1 In de eerste plaats is ter zitting gebleken dat meerdere verzoekers ten behoeve van de test voor het eerst in hun leven handelingen met behulp van een computer dienden te verrichten. [...]

11.2 In de tweede plaats kunnen noch verweerder, noch verzoekers of hun gemachtigde, noch de voorzieningenrechter zich een oordeel vormen over de wijze waarop de testresultaten zijn verkregen. [...]

11.3 In de derde plaats kan ook niet ten aanzien van concrete individuele testresultaten worden gezegd wat daarvan de betekenis is. [...]

12. [...] De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder enkel de resultaten van de e-screener ten grondslag heeft gelegd aan de bestreden besluiten. Verweerder heeft in het geheel niet andere feiten en omstandigheden, zoals het feit dat verzoekers al jarenlang een jachtakte hebben, een blanco strafblad hebben, geen antecedenten hebben en jaarlijks hebben voldaan aan alle vereisten die zijn gekoppeld aan de jachtakte, ten onrechte niet betrokken bij de bestreden besluiten.

13. Verder betreft de voorzieningenrechter het beginsel van 'equality of arms' bij zijn oordeel. Het klopt weliswaar dat verzoekers zich in administratief beroep kunnen verweren tegen de testresultaten. Echter, zij hebben geen enkel idee hoe zij zich moeten verweren tegen voor hen volledig abstracte begrippen. [...]

14. [...] Nu de minister kennelijk zelf aanleiding ziet de uitslag van de e-screener niet in alle gevallen te volgen en het instrument de komende twee jaar niet inzet, ziet de voorzieningenrechter niet in, althans niet zonder nadere motivering, waarom de score van verzoekers bij de e-screener zodanig zijn, dat dit zou moeten leiden tot onmiddellijke intrekking van hun jachtakten. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2019:11101](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 1180

MK Rechtbank Rotterdam, 28-11-2019 (publ. 09-12-2019), ROT 18/4640

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Awb 8:88

Ambtenarenreglement van de gemeente Rotterdam 49

AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. ZORGPLICHT. Nu verweerder heeft nagelaten de gebruikers van het parkeerterrein al dan niet ter plaatse te wijzen op de mogelijke gevaren bij het oversteken van het terrein en/of een veilige looproute aan te wijzen en/of zijn ambtenaren uitdrukkelijk te instrueren niet over het parkeerterrein maar over de stoep te lopen, terwijl daarnaast de veiligheid rondom de parkeerplaatsen voor elektrische voertuigen op betrekkelijk eenvoudige wijze had kunnen worden vergroot, heeft verweerder niet alle maatregelen getroffen die in dit geval redelijkerwijs van hem konden worden gevergd om de veiligheid van het personeel te waarborgen. Verweerder heeft hiermee zijn zorgplicht jegens verzoeker geschonden.

Het voorgaande betekent dat verweerder aansprakelijk is voor de schade die verzoeker als gevolg van het ongeval in de periode van 2 november 2015 tot 18 maart 2016 heeft geleden.

[ECLI:NL:RBROT:2019:9247](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 1181

MK CRvB, 05-12-2019 (publ. 10-12-2019), 17/3777 WAJONG

Raad van bestuur van het Uuv.

Wajong 1a:1

WAJONG. INGEZETENE. DUURZAME BAND MET NEDERLAND. I.c. is de rechtbank ten onrechte tot het oordeel gekomen dat appellant in 2015 geen ingezetene was.

Raad: 4.4. Bij de beoordeling van de vraag of appellant [in] 2015 ingezetene was van Nederland wordt vooropgesteld dat appellant in Nederland is geboren, dat hij de Nederlandse nationaliteit bezit en dat hij tot januari 2014 in Nederland heeft gewoond, eerst bij zijn ouders en na de scheiding van zijn ouders bij zijn moeder. Gelet hierop had appellant in ieder geval tot januari 2014 een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland. In de sinds januari 2014 van belang zijnde feiten en omstandigheden wordt geen aanknopingspunt gezien voor het oordeel dat deze band met het vertrek van appellant naar Turkije verbroken werd. Daartoe is allereerst van belang dat appellant als minderjarige sterk afhankelijk was van zijn moeder. Van de zijde van appellant is uiteengezet dat de reden van vertrek van appellant naar Turkije was gelegen in de omstandigheid dat zijn moeder de zorg voor appellant begin 2014 niet aankon vanwege haar eigen psychische problemen. Bovendien volgde appellant op dat moment al geruime tijd geen onderwijs in Nederland, omdat het herplaatsen in passend onderwijs was mislukt nadat appellant op dertienjarige leeftijd wegens gedragsproblemen van school was gegaan. Omdat de moeder geen (directe) familieleden had in Nederland die haar konden bijstaan in de opvoeding van appellant was zij aangewezen op de hulp van haar broer en moeder in Turkije, die de zorg wilden overnemen en zouden bewaken dat appellant in Turkije naar school ging. De ouders van appellant zijn in Nederland blijven wonen en appellant heeft hen in de periode van januari 2014 tot oktober 2015 meerdere keren in Nederland bezocht. Zo heeft appellant in de zomer van 2015 bij zijn moeder verbleven en zich gedurende dit verblijf in Nederland ingeschreven in de BRP. Het was de bedoeling dat appellant, zodra de gezondheidssituatie van zijn moeder was verbeterd en hij niet meer leerplichtig was, zijn verblijf in Turkije zou afronden. Er is geen aanleiding om aan deze uiteenzetting te twijfelen. In samenhang met de geschetste omstandigheden is hiermee voldoende onderbouwd dat het vertrek van appellant naar Turkije tijdens zijn minderjarigheid een noodgedwongen en tijdelijk karakter had en dat zijn band met Nederland gedurende zijn verblijf aldaar niet verbroken is. Dat appellant korte tijd weer uitgeschreven is geweest na 25 augustus 2015 doet geen afbreuk aan deze band met Nederland. Appellant heeft voldoende onderbouwd dat hij om medische redenen na zijn operatie in Turkije eind september 2015 niet eerder dan op 20 oktober 2015 naar Nederland kon reizen.

4.5. De overwegingen 4.2 tot en met 4.4 leiden tot de conclusie dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat appellant [in] 2015 geen ingezetene was.

4.6. [...] Het Uvw wordt opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:3905](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 1182

CRvB, 06-12-2019 (publ. 11-12-2019), 16/6506 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 8 lid 2

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten 4:1

AOW. PARTNERTOESLAG. De echtgenote van appellant ontving over geheel 2014 een zodanig hoog maandinkomen, dat appellant als gevolg daarvan over dit gehele jaar geen recht had op een partnertoeslag. De inkomsten van de echtgenote van appellant over het jaar 2015 waren nihil. Daarmee is sprake van een wijziging van het inkomen, die evenwel op grond van artikel 8, tweede lid, van de AOW op en na 1 januari 2015 niet tot een nieuw recht op partnertoeslag kan leiden.

Raad: 4.1. Tussen partijen is in geschil of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat er vanaf 1 januari 2015 geen nieuw recht op partnertoeslag kan ontstaan.

4.2. Met ingang van 1 januari 2015 luidt artikel 8 van de AOW voor zover hier van belang:

"1. De pensioengerechtigde die voor 1 januari 2015 is gehuwd en voor die datum recht heeft op ouderdomspensioen en van wie de echtgenoot jonger is dan de pensioengerechtigde leeftijd, heeft overeenkomstig de bepalingen van deze wet recht op een toeslag, tenzij, met inachtneming van artikel 11, het inkomen uit arbeid of overig inkomen van die echtgenoot meer bedraagt dan de volledige bruto-toeslag.

2. In afwijking van het eerste lid ontstaat op of na 1 januari 2015, geen recht meer op toeslag als gevolg van:

a. wijziging van het inkomen, bedoeld in het eerste lid;

(...).

3. Indien het recht op toeslag is geëindigd uitsluitend als gevolg van een incidentele stijging van het inkomen, bedoeld in het eerste lid, kan, in afwijking van het tweede lid, het recht op toeslag herleven. (..)"

4.3. In de memorie van toelichting (Tweede Kamer, 2011-2012, 33318, nr. 3) staat onder meer het volgende over de beëindiging van het recht op partnertoeslag:

"Het tweede misverstand zou kunnen zijn dat de pensioengerechtigde die voor 1 januari 2015 recht heeft op ouderdomspensioen, en van wie de echtgenoot jonger is dan 65 jaar, maar die geen recht heeft op toeslag omdat het inkomen van die echtgenoot meer bedraagt dan de bruto-toeslag, recht op toeslag zou krijgen als het inkomen van de echtgenoot na 1 januari 2015 minder gaat bedragen dan de bruto-toeslag. Om ook op dit punt misverstanden te voorkomen, is zekerheidshalve aan het eerste lid een zin toegevoegd, waarin expliciet tot uitdrukking wordt gebracht dat er na 1 januari 2015 als gevolg van een wijziging van het inkomen van de jongere echtgenoot ook geen nieuw recht op toeslag meer kan ontstaan."

Over de toevoeging van het derde lid van artikel 8 van de AOW staat in de nota van wijziging (2012-2013, 33687, nr. 7) het volgende:

"Artikel 8, tweede lid, heeft echter tevens als gevolg dat, als een pensioengerechtigde vanaf 1 januari 2015 recht heeft op toeslag omdat het inkomen van zijn echtgenoot minder bedraagt dan de brutotoeslag, en het inkomen van die echtgenoot na 1 januari 2015 incidenteel hoger zou zijn dan de brutotoeslag, de toeslag definitief vervalt en niet meer herleeft. Met een incidentele stijging van het inkomen wordt bedoeld op een stijging van het inkomen die niet permanent is. Het gaat om een stijging in een maand,

die zodanig is dat het inkomen in die maand de brutotoeslag overtreft, terwijl het inkomen in de daarop volgende maanden weer gelijk is aan het inkomen in de daaraan voorafgaande maanden. Bij dergelijke inkomsten kan worden gedacht aan de afkoop van pensioen, het incidenteel meer werken, de ontvangst van een overwerkvergoeding, de ontvangst van een eindejaarsuitkering of een dertiende of veertiende maand, de ontvangst van een gratificatie in de vorm van een geldbedrag, of de ontvangst van een nabetaling. Er is gekozen voor de omschrijving incidentele stijging en niet voor eenmalige stijging, omdat een incidentele stijging zich in een jaar meer keren kan voordoen. Zo kan de echtgenoot in het zelfde jaar zowel een gratificatie als een eindejaarsuitkering ontvangen. Het zou niet rechtvaardig zijn als een pensioengerechtigde als gevolg van incidentele inkomsten van zijn echtgenoot zijn recht op toeslag definitief zou verliezen.”

4.5.1. Voor de beoordeling van het onder 4.1 vermelde geschilpunt is van belang of er gelet op de inkomsten als zelfstandige van de echtgenote van appellant in het jaar 2014 recht op partnertoeslag bestond. In het bijzonder is van belang de vraag of de door de Svb gehanteerde berekeningswijze van het maandinkomen – evenredige toerekening van de winst uit zelfstandige arbeid over 2014 aan de twaalf kalendermaanden van 2014 – kan worden gevolgd.

4.5.2. Met betrekking tot de vaststelling en toerekening van het inkomen voor de toepassing van de AOW zijn, voor zover hier van belang, nadere regels gesteld in artikel 4:1, eerste, vijfde, zesde en, ten tijde van belang, negende lid van het Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten. Uitgangspunt van de wijze van berekening van het maandinkomen van een zelfstandige is – kort gezegd – dat de belastbare winst uit onderneming evenredig dient te worden toegerekend aan de betreffende kalendermaanden in het boek- of kalenderjaar, tenzij het resultaat van de vaststelling van het inkomen kennelijk onredelijk is dan wel in overwegende mate onbillijk is. Vergelijk in dit verband de uitspraak van de Raad van 29 januari 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:440](#).

4.5.3. In dit geval leidt de vaststelling van het maandinkomen van de echtgenote van appellant door evenredige toerekening van de winst uit zelfstandige arbeid aan de twaalf kalendermaanden van 2014, niet tot een kennelijk onredelijk resultaat of een onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij wordt van belang geacht dat de echtgenote van appellant sinds 2009 zelfstandige is. Zij heeft in eerste aanleg bij de rechtbank verklaard dat haar inkomsten sterk fluctueren. Deze fluctuatie in inkomen is inherent aan het feit dat werkzaamheden als zelfstandige vrijwel per definitie variatie vertonen. Deze variatie is niet alleen gelegen in het inkomen, maar ook in de periodes waarin per jaar feitelijk werkzaamheden worden verricht. Deze omstandigheden behoren tot het normale bedrijfsrisico van een zelfstandige, waarbij de winst beïnvloed wordt door verschillende factoren. Verder kunnen fluctuaties worden opgevangen door gebruikmaking van de fiscale middelingsregeling. Dat de echtgenote van appellant haar fiscale inkomen over 2014 niet heeft kunnen matigen omdat zij reeds eerder van deze regeling gebruik had gemaakt, maakt dit niet anders.

4.5.4. Gelet op 4.5.2 en 4.5.3. ontving de echtgenote van appellant over geheel 2014 een zodanig hoog maandinkomen, dat appellant als gevolg daarvan over dit gehele jaar

geen recht had op een partnertoeslag. De inkomsten van de echtgenote van appellant over het jaar 2015 waren nihil. Daarmee is sprake van een wijziging van het inkomen, die evenwel op grond van artikel 8, tweede lid, van de AOW op en na 1 januari 2015 niet tot een nieuw recht op partnertoeslag kan leiden. Een uitzondering op die regel geldt slechts als de beëindiging van het recht op toeslag het gevolg was van een incidentele stijging van het inkomen. Dit is geregeld in artikel 8, derde lid, van De AOW.

4.6.1. De SvB hanteert in beleidsregel SB1297, voor zover hier van belang, het beleid dat er in ieder geval sprake is van een incidentele stijging van het inkomen indien als gevolg van een wijziging van het inkomen gedurende maximaal drie maanden achtereen geen recht op toeslag bestaat. Bij wisselende inkomsten als gevolg van een arbeidscontract met flexibele uren of een variabele vergoeding, neemt de SvB aan dat sprake is van een incidentele stijging van het inkomen indien gedurende maximaal twaalf maanden geen recht op toeslag bestaat als gevolg van die wisselende inkomsten.

4.6.2. Beleidsregel SB1297 is in dit geval niet van toepassing. Het maandinkomen van de echtgenote van appellant lag over het gehele jaar 2014 structureel hoger dan de norm. Verder had de echtgenote van appellant geen arbeidscontract met flexibele uren of een variabele vergoeding. Appellante was als zelfstandige volledig vrij om opdrachten al dan niet te aanvaarden en de facturering al dan niet over verschillende jaren te verspreiden. In zoverre is haar situatie niet in overwegende mate vergelijkbaar met die van een werknemer met een arbeidscontract met flexibele uren. Verder acht de Raad van belang dat de wetgever, gelet op het onder 4.3 opgenomen citaat uit Kamerstuk 2012-2013, 33687, nr. 7, gevallen als dat van de echtgenote van appellant niet voor ogen lijkt te hebben gehad bij de uitleg van het begrip "incidentele stijging van het inkomen".

[...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:3933](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2019, 1183

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 03-12-2019 (publ. 09-12-2019), AMS 19/5333

burgemeester van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (APV) 3.11 lid 2, lid 3

Dienstenrichtlijn 9, 10 lid 2

APV. EXPLOITATIE. DIENSTENRICHTLIJN. Weigering exploitatievergunningen. De vraag ligt voor of en in hoeverre verweerder ervaringen uit het verleden thans onder de Dienstenrichtlijn bij een preventieve toets van een vergunning als hier aan de orde mag stellen, of dat daarvoor bijvoorbeeld het instrument van controle achteraf meer geëigend is te achten. Verzoek om voorlopige voorziening wordt toegewezen.

[...] 6. Verweerder heeft beide exploitatievergunningen geweigerd op grond van artikel 3.11, tweede en derde lid van de APV, omdat de (voorgenomen) bedrijfsvoering ten opzichte van het verleden niet zodanig is veranderd dat niet meer gevreesd hoeft te worden voor aantasting van het woon- en leefklimaat. [...]

10.2 [...] Partijen zijn in geschil over de vraag of de voorwaarden die verweerder hanteert om in aanmerking te komen voor een exploitatievergunning voldoen aan artikel 10 [red: van de Dienstenrichtlijn].

[...] 11. Het wettelijk kader in de APV Amsterdam - voor zover van belang - is als volgt: Op grond van artikel 3.11, tweede en derde lid, van de APV kan de burgemeester de vergunning geheel of gedeeltelijk weigeren als naar zijn oordeel het woon- en leefklimaat in de omgeving van het horecabedrijf, de openbare orde of de veiligheid nadelig wordt beïnvloed door de aanwezigheid van het horecabedrijf.

Op grond van het derde lid van dit artikel houdt de burgemeester daarbij (voor zover hier van belang) rekening met: (...) d. de wijze van bedrijfsvoering door de exploitant of de leidinggevende (...).

12.1 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter gaat het hier niet om een vooraf aan de burger of ondernemer gestelde concrete norm, maar om een geformuleerde en geclausuleerde bevoegdheid van de burgemeester. De vergunningaanvrager kan daaruit niet vooraf direct afleiden of zijn aanvraag voldoet aan de voorwaarden of niet. Die duidelijkheid komt pas na verkrijging van het oordeel van de burgemeester, met de beslissing op de aanvraag. [...]

12.2 Verweerder heeft ook en met nadruk gewezen op de ervaringen die hij in het verleden heeft opgedaan met [naam] in drie horecabedrijven, welke ervaringen hebben geleid tot sluiting van die drie bedrijven, en het vertrouwen in [naam] dat hersteld moet worden.

Dan gaat het echter niet om een algemene norm die valt binnen artikel 10 van de Dienstenrichtlijn, maar om een concreet element in de specifieke situatie van verzoekster.

Voor zover verweerder meent dat (juist of bij uitstek) verzoekster niet in haar belang is of kan zijn getroffen door verweerders handelwijze, gelet op de voorgeschiedenis, ligt de vraag voor of en in hoeverre verweerder die ervaringen uit het verleden thans onder de Dienstenrichtlijn bij een preventieve toets van een vergunning als hier aan de orde mag stellen, of dat daarvoor bijvoorbeeld het instrument van controle achteraf meer geëigend is te achten. Op die Dienstenrichtlijn is door verzoekster uitdrukkelijk een beroep gedaan, maar verweerder is daar niet inhoudelijk op ingegaan. De omstandigheid dat de door verweerder gevolgde werkwijze in het verleden niet op juridische problemen is gestuit, vormt geen argument tegen het door verzoekster inroepen van de Dienstenrichtlijn in de situatie nu.

[...] 13. De voorzieningenrechter schorst de last tot beëindiging en het beëindigd houden van de exploitatie van [adres] tot zes weken na bekendmaking van de beslissing op het bezwaar. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2019:9103](https://ecli.nl/RBAMS:2019:9103)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2019, 1184

MK ABRS, 11-12-2019, 201901309/1/A3

minister (thans: de staatssecretaris) van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet 16, 33

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 7.4, 9.1, 9.9b

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving 1

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. BOETE. Beoordeling overtreding van artikel 7.4, derde lid, van het Arbobesluit. Het artikel maakt geen onderscheid tussen rechtmatige en onrechtmatige gedragingen van de werknemer en bevat geen opzet of schuld als bestanddeel. Het feitelijke toezicht dient van dusdanige aard te zijn dat de werknemers hierdoor worden gestimuleerd om zich aan de veiligheidseisen te houden. Alleen de tussentijdse controle door [leidinggevende] is onvoldoende om van voldoende toezicht te kunnen spreken. Geen matiging.

[...] bestuurlijke boete opgelegd van € 21.600,00.

[...] 6. Het gaat bij artikel 7.4, derde lid, van het Arbobesluit om de vraag of een arbeidsmiddel zodanig is geplaatst, bevestigd of ingericht en zodanig wordt gebruikt dat het gevaar dat zich een ongewilde gebeurtenis voordoet, zoals het omvallen van het arbeidsmiddel, zoveel mogelijk is voorkomen.

Het artikel maakt daarbij geen onderscheid tussen rechtmatige en onrechtmatige gedragingen van de werknemer. Een bestuursorgaan mag, onverminderd de eigen verantwoordelijkheid ten aanzien van het bewijs, in beginsel afgaan op de juistheid van de bevindingen in een op ambtseer of ambtsbelofte opgemaakt en ondertekend proces-verbaal, voor zover deze eigen waarnemingen van de opsteller van het proces-verbaal weergeven. Indien die bevindingen worden betwist, zal moeten worden onderzocht of er, gelet op de aard en inhoud van die betwisting, grond bestaat voor zodanige twijfel aan die bevindingen dat deze niet of niet volledig aan de vaststelling van de overtreding ten grondslag kunnen worden gelegd (zie de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2801](#)).

[...] 7. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 november 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3266](#)), bevat artikel 7.4, derde lid, van het Arbobesluit, geen opzet of schuld als bestanddeel. De overtreding staat derhalve vast, indien aan de materiële voorwaarden van het artikel is voldaan. In beginsel mag in een dergelijk geval van de verwijtbaarheid van de overtreding worden uitgegaan. Weerlegging van de verwijtbaarheid is in een dergelijk geval aan de overtreder. Verder volgt uit artikel 5:41 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) dat het bestuursorgaan geen bestuurlijke boete oplegt voor zover de overtreding niet aan de overtreder kan worden verweten.

[...] 7.2. De Afdeling volgt [appellante] in zoverre zij stelt dat van een werkgever in beginsel niet kan worden gevergd dat hij voortdurend een toezichthouder naast een - ervaren - werknemer plaatst. Zoals overwogen in de uitspraak van 21 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:957](#), is de enkele omstandigheid dat er geen toezichthouder

aanwezig is op het moment van een ongeval, op zichzelf niet voldoende om te komen tot het oordeel dat de werkgever niet voldoende feitelijk toezicht op de werkzaamheden heeft gehouden. Wel dient het feitelijke toezicht van dusdanige aard te zijn dat de werknemers hierdoor worden gestimuleerd om zich aan de veiligheidseisen te houden. [appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in voldoende mate is gebeurd. Gelet op de functie van [leidinggevende], had hij bij uitstek het personeel voldoende moeten instrueren en inlichten over de te duchten gevaren. [...]

Alleen de tussentijdse controle door [leidinggevende] is onvoldoende om van voldoende toezicht te kunnen spreken.

[...] 8. [...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1820](#), kunnen een verminderde verwijtbaarheid, een beperkte ernst van een overtreding en een geringe financiële draagkracht worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb, die aanleiding geven om een boete te matigen. Voor zover de overtreder stelt dat een of meer van deze omstandigheden in dit geval aan de orde zijn, moet hij dat aannemelijk maken.

8.1. Gelet op wat is overwogen onder 7.1 en 7.2 heeft [appellante] niet aannemelijk gemaakt dat haar geen of een verminderd verwijt kan worden gemaakt van de overtreding.

Artikel 1, tiende lid, aanhef en onder b, van de Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving (hierna: beleidsregel) bepaalt dat bij een arbeidsongeval dat leidt tot blijvend letsel of een ziekenhuisopname boetenormbedragen van de daaraan ten grondslag liggende overtredingen worden vermenigvuldigd met vier. In de door [appellante] genoemde uitspraak van 18 juli 2018 is geoordeeld dat concrete toepassing van deze bepaling, waarin nog geen onderscheid werd gemaakt tussen licht, matig en ernstig blijvend letsel, in dat geval niet evenredig was, omdat het slachtoffer slechts licht blijvend letsel had opgelopen en niet in het ziekenhuis was opgenomen. Niet is geoordeeld dat de bepaling van de beleidsregel in het algemeen tot onevenredige toepassingen leidt. Nu na contact tussen de staatssecretaris en [persoon A], waarvan op ambtsbelofte een aanvullend boeterapport is opgemaakt, is gebleken dat [persoon A] aan het arbeidsongeval ernstig en meervoudig blijvend letsel heeft overgehouden in de vorm van gedeeltelijke verlamming van de linker gezichtshelft en concentratie- en vermoeidheidsproblemen en bovendien twintig dagen in het ziekenhuis was opgenomen, leidt toepassing van deze bepaling uit de beleidsregel niet tot een onevenredig hoge boete. In de enkele niet onderbouwde betwisting door [appellante] van de juistheid van het aanvullende boeterapport is geen grond gelegen voor zodanige twijfel aan die bevindingen dat deze niet aan de vaststelling van het letsel ten grondslag kunnen worden gelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4172](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 1185

Rechtbank Gelderland, 10-12-2019, AWB 19/5675

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 26

Wet op de huurtoeslag

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Terugvordering huurtoeslag over 2017. Verweerder had in het bestreden besluit moeten nagaan wat het gevolg is van haar persoonlijke omstandigheden voor de terugvordering van het bedrag dat eiseres aan voorschotten heeft ontvangen. Zoals op de zitting is besproken moet verweerder namelijk een belangenafweging maken bij de terugvordering. Verwijzing naar ABRS 23-10-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3536](#). [ECLI:NL:RBGEL:2019:5717](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2019, 1186

ABRS, 11-12-2019, 201905655/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Heerhugowaard.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) 8

Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 3

Huisvestingswet 2014 12

Huisvestingsverordening Heerhugowaard 8, 11, 15

HUISVESTING. URGENTIE. HARDHEIDSCLAUSULE. Afwijzing aanvraag om een urgentieverklaring. Uitleg artikel 8 Huisvestingsverordening. In artikel 8, tweede lid, van de Huisvestingsverordening zijn categorieën van woningzoekenden opgenomen waaraan voorrang wordt gegeven, omdat de voorziening in de behoefte aan woonruimte voor die categorieën dringend noodzakelijk is. Gelet op de bewoordingen "die zijn zelfstandige woonruimte in de regio heeft of zal moeten verlaten" in artikel 8, tweede lid, van de Huisvestingsverordening, heeft de rechtbank terecht beoordeeld of [appellant] de zelfstandige woning die hij bewoonde, heeft verlaten in verband met een medische en/of sociale indicatie. De rechtbank heeft een juiste uitleg gegeven aan artikel 8, tweede lid, onder a, van de Huisvestingsverordening. Verwijzing naar ABRS 28-08-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2903](#). [ECLI:NL:RVS:2019:4150](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2019, 1187

CRvB, 20-11-2019 (publ. 10-12-2019), 18 2149 WSF-PV

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000

STUDIEFINANCIERING. HERZIENING EN TERUGVORDERING. BRP-ADRES. Het geschil is beperkt tot de vraag of aan de in het rapport opgenomen verklaring van de hoofdbewoner dat appellante niet woonachtig is op het brp-adres waarde kan worden gehecht. Naar het oordeel van de Raad is dat niet zo. De hoofdbewoner heeft ontkend verklaard te hebben als opgenomen in het rapport en daarvoor te hebben getekend. Aan de hand van het rijbewijs en identiteitsbewijs van de hoofdbewoner heeft de Raad ter zitting vastgesteld dat op zijn minst ernstige twijfel bestaat of de hoofdbewoner de in het rapport opgenomen verklaring heeft ondertekend. Daarbij komt dat sprake is van een bijzonder mager onderbouwd rapport dat aantoonbaar meerdere onjuistheden bevat. Zo is tussen partijen niet in geschil dat anders dan vermeld in het rapport, het formulier "Toestemming Huisbezoek" niet is ondertekend en dat geen toestemming is verleend voor het betreden van de woning. Evenmin is in geschil dat ten onrechte in het rapport is opgenomen dat tijdens het huisbezoek de woning is getoond. Van het verlenen van toestemming voor het maken van foto's tijdens het huisbezoek is al evenmin sprake geweest. Nu naast de verklaring van de hoofdbewoner niets aan het besluit van de minister ten grondslag ligt slaagt het hoger beroep. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3942](https://ecli.nl/crvb/2019/3942)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 1188

MK ABRS, 11-12-2019, 201807779/1/A3

burgemeester van Leusden.

Wet openbaarheid van bestuur 3, 10, 11

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. MISBRUIK VAN RECHT. Wob-verzoek onder meer om de aanvraag om verlening van een exploitatievergunning voor een speelautomatenhal te verstrekken. Geen misbruik van recht. Het beroep op de uitspraken van de Afdeling van 20 december 2017 [red: [ECLI:NL:RVS:2017:3482](https://ecli.nl/rvs/2017/3482)] en 31 januari 2018 [red: [ECLI:NL:RVS:2018:291](https://ecli.nl/rvs/2018/291)] kan ook niet slagen. Uit deze uitspraken volgt dat een verzoek om informatie op grond van de Wob in verband met het aanvechten van een verkeersboete niet de aangewezen weg is om deze informatie te verkrijgen. Hier is geen sprake van een vergelijkbare situatie. Dat betrokkenen de door hen gewenste

informatie mogelijk ook op grond van artikel 7:4 van de Awb hadden kunnen verkrijgen in de procedure over de afwijzing van hun aanvraag betekent in dit geval evenmin dat zij misbruik van recht hebben gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2019:4173](https://ecli.nl/RVS:2019:4173)

JnB219, 1189

MK Rechtbank Gelderland, 09-12-2019 (publ. 10-12-0219), AWB 18/610, 18/611, 18/612 en 19/2396

minister van Justitie en Veiligheid te 's-Gravenhage, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10, 11

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. MISBRUIK VAN RECHT. De rechtbank volgt niet het standpunt van verweerder dat eisers het Wob-verzoek alleen hebben ingediend met het doel de stukken te gebruiken in de straf- en bestuursrechtelijke procedures.

Verder is de rechtbank van oordeel dat de jurisprudentie over strafrechtelijke verkeerssancties en een naheffingsaanslag parkeren alleen geldt voor die specifieke situaties en in het geval van eisers niet van toepassing is.

Geen misbruik van recht.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:5701](https://ecli.nl/RBGEL:2019:5701)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet tijdelijk huisverbod

JnB2019, 1190

ABRS, 11-12-2019, 201903611/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Wet tijdelijk huisverbod (Wth) 6, lid 2, 9 lid 1

WET TIJDELIJK HUISVERBOD. De rechtbank heeft het besluit van de burgemeester tot verlenging van het huisverbod vernietigd, onder instandlating van de rechtsgevolgen tot 31 maart 2019. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank ten onrechte het besluit vernietigd. De burgemeester betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte is vooruitgelopen op een situatie waarvan niet vaststond dat die zou ontstaan. Hierbij is ook te weinig rekening gehouden met het doel en de strekking van een huisverbod waarbij, zeker in de gevallen met psychische problematiek zoals in dit geval, aannemelijk is dat tijd nodig is om de juiste maatregelen te nemen. Ook is te weinig rekening gehouden met het gevaar voor de achterblijvers bij het eerder terug laten keren van de uithuisgeplaatste.

[ECLI:NL:RVS:2019:4148](https://ecli.nl/RVS:2019:4148)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 1191

MK ABRS, 10-12-2019, 201906018/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 2, 4, 5

Vb 2000 3.17

REGULIER. Intrekking. Het verzwijgen van het feit dat de vreemdeling en referent nooit hebben samengewoond, als zelfstandige intrekkinggrond voor een verblijfsvergunning, is in strijd met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

5. De vreemdeling betoogt terecht dat het verzwijgen van het feit dat zij en referent nooit hebben samengewoond, als zelfstandige intrekkinggrond voor een verblijfsvergunning, in strijd is met de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit die richtlijn valt weliswaar af te leiden dat samenwonen een belangrijke factor is en het uitgangspunt bij gezinshereniging, maar niet dat het een zelfstandig vereiste is om daarvoor in aanmerking te kunnen komen. [...]

Door te overwegen dat, hoewel samenwonen geen zelfstandig vereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn is, dat niet maakt dat dit vereiste daarmee in strijd is, heeft de rechtbank dit niet onderkend. De omstandigheid dat de vreemdeling en referent hebben verzwegen dat zij nooit hebben samengewoond is mede gelet op artikel 5, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, anders dan waar de rechtbank en de staatssecretaris vanuit zijn gegaan, op zichzelf niet voldoende voor de conclusie dat de staatssecretaris bij wetenschap van die omstandigheid de verblijfsvergunning niet zou hebben verleend.

[ECLI:NL:RVS:2019:4132](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 1192

MK ABRS, 11-12-2019, 201900219/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VV 2000 3.36

ASIEL. Surinaamse transgender. De rechtbank heeft ten onrechte niet getoetst of de door de vreemdeling ondervonden problemen daden van vervolging zijn en ten onrechte niet getoetst of de vele inbreuken op het persoonlijke leven van de vreemdeling en de aantasting van haar meest fundamentele rechten op zichzelf gezien voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Suriname aannemelijk gemaakt te achten.

3.1. De staatssecretaris heeft geloofwaardig geacht dat de vreemdeling door haar transseksualiteit verschillende problemen heeft ondervonden in Suriname. Zij is onder meer bedreigd en er zijn over haar belastende mediaberichten verschenen. De

vreemdeling is op de luchthaven van Paramaribo aangerand door een grensbeambte en is bij een politiecontrole aangerand door een agent. Daarnaast heeft zij op Facebook een kogelbrief van een politieagente ontvangen. Nadat zij aangifte van de kogelbrief heeft gedaan is haar identiteitskaart met kwetsende opmerkingen door de politiebeambten gepubliceerd. Ook van medeburgers heeft de vreemdeling problemen ondervonden. Haar auto is meerdere malen vernield en zij is verkracht in een nachtclub. Door de staatssecretaris is eveneens geloofwaardig geacht dat zij door een taxichauffeur is verkracht.

3.2. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank de door haar ondervonden problemen ten onrechte niet heeft gezien in het licht van de opsomming in artikel 3.36 van het VV 2000, als daden van vervolging in het verleden. Zij heeft verder ten onrechte niet getoetst of die vele inbreuken op het persoonlijke leven van de vreemdeling en de aantasting van haar meest fundamentele rechten gelet op artikel 3.36, eerste lid, aanhef en onder b, van het VV 2000 op zichzelf gezien voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Suriname aannemelijk gemaakt te achten (vergelijk de uitspraak van 12 juli 1982 van de voormalige Afdeling rechtspraak in zaak nr. A-2.1730, RV 1982, nr. 7, en het UNHCR Handbook, par. 53).

4. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. De Afdeling wijst de zaak naar de rechtbank terug om door haar te worden behandeld, waarbij zij het oordeel van de Afdeling in deze uitspraak in acht neemt [...].

[ECLI:NL:RVS:2019:4105](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 1193

MK ABRS, 06-12-2019, 201803974/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Weigeringsgronden. Internationale bescherming in Griekenland. Staatssecretaris mag ook in het geval van de vreemdelingen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

4.1. Uit de uitspraken van de Afdeling van 30 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1795](#) en van 15 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2385](#), volgt dat de situatie voor statushouders in Griekenland in het algemeen niet zodanig slecht is dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling.

4.2. De staatssecretaris betoogt terecht dat hij ook in het geval van de vreemdelingen bij Griekenland terecht uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Daarbij heeft hij, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de individuele omstandigheden van de vreemdelingen gemotiveerd betrokken. Zo heeft de staatssecretaris in dat verband van belang geacht dat de vreemdelingen in Griekenland tot aan hun vertrek onderdak, medische zorg en een uitkering van de Griekse autoriteiten hebben ontvangen. Daarnaast heeft hij terecht bij zijn oordeel betrokken dat vreemdeling 2 en het middelste kind in het kader van gezinshereniging zijn overgekomen naar Griekenland en een

verblijfsvergunning hebben gekregen. Zij hebben dus ook bescherming gekregen van de Griekse autoriteiten.

4.3. Zoals de staatssecretaris voorts terecht heeft gesteld, is niet gebleken dat de vreemdelingen tijdens hun verblijf in Griekenland het slachtoffer zijn geworden van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Daarover heeft hij zich bovendien terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich tot de (hogere) autoriteiten in Griekenland hebben gewend voor hulp en bescherming, dan wel dat de Griekse autoriteiten hen niet willen of kunnen helpen.

[ECLI:NL:RVS:2019:4118](#)

JnB2019, 1194

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 05-12-2019, AWB 19/5098, AWB 19/5099

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 a

ASIEL. Nareis. Eiser kwam als minderjarige asielzoeker vanuit Syrië naar Nederland. Op het moment dat eiser een asielvergunning krijgt, is hij inmiddels meerderjarig. Eiser wil graag dat zijn familie ook naar Nederland komt. Op grond van het toen geldende beleid, komt een meerderjarige asielzoeker echter niet in aanmerking voor het zogenaamde nareis-beleid. Eiser wordt daarom door VWN geadviseerd geen aanvraag voor mvv-nareis in te dienen. Naar aanleiding van het arrest van het Europese Hof van 12 april 2018 (A en S tegen Nederland), wijzigt verweerder zijn beleid in die zin dat indien een alleenstaande vreemdeling bij binnenkomst minderjarig is, maar gedurende zijn asielaanvraag meerderjarig wordt, de datum van binnenkomst bepalend is. Eiser dient vervolgens een mvv-nareis aanvraag in voor zijn ouders. Niet in geschil is dat dit buiten de termijn van drie maanden is gebeurd. De vraag is of deze termijnoverschrijding verschoonbaar is. De rechtbank oordeelt van niet. Dat het beleid achteraf gezien volgens het Hof niet in overeenstemming was met de Gezinsherenigingsrichtlijn, maakt niet dat sprake is van een fout of onrechtmatig handelen van verweerder. Daarnaast had eiser in deze ook een eigen verantwoordelijkheid en had hij, ondanks het advies van VWN, toch tijdig kunnen verzoeken om mvv-nareis en tegen een eventuele afwijzing kunnen procederen. Daarbij speelt een rol dat het geldende beleid toentertijd ter discussie stond in de rechtspraak.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:13023](#)

JnB2019, 1195

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 29-08-2019 (publ. 06-12-2019), NL19.3981

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 28, 42

Vw 2000 30c

Vb 2000 3.121

ASIEL. Buiten behandeling stellen van opvolgende asielaanvraag. De beslispraktijk van verweerder om asielverzoeken buiten behandeling te stellen als de asielzoeker wel een schriftelijke reactie toezendt op het informatieverzoek, maar daarin niet de gevraagde, of niet alle gevraagde, informatie verstrekt die verweerder nodig acht voor de beoordeling van het asielverzoek, is niet in strijd met de Procedurerichtlijn. Indien de vreemdeling de van wezenlijk belang zijnde informatie niet verstrekt, mag verweerder het asielverzoek buiten behandeling laten. De vraag wanneer daarvan sprake is, dient in elke zaak afzonderlijk te worden beoordeeld. Daarbij dienen in ieder geval de mogelijkheden van de asielzoeker om de gevraagde informatie te verstrekken te worden betrokken en de vraag naar de bewijslastverdeling
[ECLI:NL:RBDHA:2019:12982](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/12982)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 1196

HvJEU (Eerste kamer), 12-12-2019, C-380/18

E.P. tegen Nederland.

Verordening (EU) 2016/399

SCHENGENGRENSCODE. Beantwoording prejudiciële vragen Afdeling over openbare orde. Terugkeerbesluit tegen een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

Artikel 6, lid 1, onder e), van verordening (EU) 2016/399 [...] (Schengengrenscore) moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale praktijk volgens welke de bevoegde autoriteiten een terugkeerbesluit kunnen nemen tegen een niet-visumplichtige onderdaan van een derde land die zich voor een kort verblijf op het grondgebied van de lidstaten bevindt, op grond van het feit dat hij wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde omdat hij wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit, voor zover deze praktijk enkel wordt toegepast indien, ten eerste, dit strafbare feit in het licht van de aard ervan en de strafmaat voldoende ernstig is om te rechtvaardigen dat het verblijf van deze onderdaan op het grondgebied van de lidstaten onmiddellijk wordt beëindigd en, ten tweede, deze autoriteiten beschikken over concordante, objectieve en nauwkeurige elementen om hun verdenkingen te staven, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan.

[ECLI:EU:C:2019:1071](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2019/1071)

JnB2019, 1197

HvJEU (Eerste kamer), 12-12-2019, C-381/18 en C-382/18

G.S. en V.G. tegen Nederland.

Richtlijn 2003/86/EG 6

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Beantwoording prejudiciële vragen Afdeling over openbare orde. Afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid en intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

1) Het Hof is uit hoofde van artikel 267 VWEU bevoegd om artikel 6 van richtlijn 2003/86/EG [Gezinsherenigingsrichtlijn] uit te leggen in een situatie waarin een rechter zich dient uit te spreken over een verzoek om toegang en verblijf van een onderdaan van een derde land die gezinslid is van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, wanneer deze bepaling door het nationale recht rechtstreeks en onvoorwaardelijk van toepassing is verklaard op een dergelijke situatie.

2) Artikel 6, leden 1 en 2, van richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale praktijk volgens welke de bevoegde autoriteiten om redenen van openbare orde, ten eerste, een op deze richtlijn gebaseerd verzoek om toegang en verblijf kunnen afwijzen op grond van een strafrechtelijke veroordeling die is uitgesproken tijdens een eerder verblijf op het grondgebied van de desbetreffende lidstaat en, ten tweede, een op deze richtlijn gebaseerde verblijfstitel kunnen intrekken of de verlenging ervan kunnen weigeren wanneer de aanvrager een voldoende zware straf is opgelegd ten opzichte van de duur van het verblijf, voor zover deze praktijk alleen van toepassing is indien de inbreuk die de betrokken strafrechtelijke veroordeling rechtvaardigt voldoende ernstig van aard is om vast te stellen dat het noodzakelijk is het verblijf van deze aanvrager uit te sluiten en deze autoriteiten de in artikel 17 van dezelfde richtlijn bedoelde individuele beoordeling uitvoeren, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan.

[ECLI:EU:C:2019:1072](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/2019/1072)

Bij deze arresten heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Europees Hof beantwoordt vragen over openbare orde) uitgebracht.

JnB2019, 1198

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 10-12-2019, NL19.24439

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 22 lid 3, 23 lid 4

DUBLINVERORDENING. Eurodac-registratie. Recht op een contra-expertise en beginsel "equality of arms" ook van toepassing in Dublinprocedures. Toewijzing verzoek voorlopige voorziening om verzoeker alsnog in staat te stellen een contra-expertise te laten uitvoeren.

10. Aan de vraag welke waarde toekomt aan de Eurodac-registraties gaat echter de vraag vooraf of verzoeker in de gelegenheid had moeten worden gesteld een contra-expertise te verrichten om te (kunnen) onderbouwen dat de registraties onjuist zijn. [...] Zoals het EHRM heeft overwogen in het arrest van 8 oktober 2015 in de zaak Korošec tegen Slovenië ([ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/2015/1008JUD007721212)) is de kern van het beginsel van equality of arms erin gelegen dat tussen partijen evenwicht moet bestaan met

betrekking tot de mogelijkheid om bewijsmateriaal aan te dragen. De stelling van verweerder ter zitting dat dit niet van toepassing is op Dublin-procedures en dat er geen recht op een contra-expertise zou bestaan zoals hiervoor beschreven als er een Eurodac-treffer is faalt. In de Dublin-verordening, die weliswaar als uitgangspunt heeft om snel en efficiënt tot de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat te komen, is niet bepaald dat procedurele waarborgen en rechten die in het algemeen te gelden hebben bij juridische procedures niet langer aan de orde zijn als er een Dublin-procedure wordt geëntameerd en er gegevens van de betreffende vreemdeling in Eurodac (zouden) zijn opgenomen. Bovendien heeft te gelden dat in het onderhavige geval nu juist gemotiveerd wordt betwist dat gegevens van verzoeker uit Zwitserland en Italië kunnen zijn opgenomen en wordt aangevoerd dat deze stelling middels een contra-expertise mogelijk kan worden onderbouwd. Ook in Dublin-procedures is het beginsel van equality of arms derhalve van toepassing. De rechtbank verwijst hierbij ook naar artikel 23, vierde lid, gelezen in samenhang met artikel 22, derde lid, van de Dublinverordening en Bijlage II, lijst A, onder II en 2, bij de Uitvoeringsverordening (EU) 118/2014. Hierin is bepaald dat een Eurodac-registratie als een formeel bewijsmiddel geldt dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat bepaalt, tenzij de vreemdeling tegenbewijs heeft geleverd. Ook hieruit volgt dat een vreemdeling tegenbewijs kan leveren en het een vreemdeling dus moet worden toegestaan en mogelijk moet worden gemaakt om dit te leveren middels een contra-expertise. Het waarborgen van het beginsel van equality of arms stelt de bestuursrechter vervolgens –mede- in staat om een onafhankelijk en onpartijdig oordeel te geven.

11. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoeker de conclusie uit het Eurodac-onderzoek niet anders dan door middel van een contra-expertise kan bestrijden. Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en vaste jurisprudentie mag verweerder immers steeds uitgaan van de registratie in Eurodac en de vooronderstelling dat de wijze waarop deze registratie tot stand is gekomen zorgvuldig is geweest. De kans dat een verzoeker met enkel verklaringen of documenten tegenbewijs kan leveren acht de rechtbank minimaal. In het onderhavige geval heeft verweerder er voor gekozen de documenten die verzoeker heeft overgelegd om de Eurodac-gegevens trachten te weerleggen niet te onderzoeken en de verklaringen van verzoeker terzijde te schuiven juist met het beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeker wordt dan ook een essentieel bewijsmiddel ontnomen indien hij niet in de gelegenheid wordt gesteld een contra-expertise te verrichten.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:13122](#)

[Naar inhoudsopgave](#)